

Για το τέλος του Καλοκαιριού που ορίζει την αρχή του φθινοπωρινού νήματος

Ποτέ δεν της άρεσε που τελείωνε το Καλοκαίρι. Αναπολούσε πάντα εκείνες τις όμορφες στιγμές που συνοδεύονταν από τη γλυκιά ζέστη του απομεσήμερου και την αλμύρα που αγκάλιαζε το σώμα, μετά την πολύωρη επαφή με το υδάτινο στοιχείο που τόσο πολύ αγαπούσε. Της άρεσε να περπατάει πλάι στην ακροθαλασσιά ατενίζοντας με το βλέμμα της το απέραντο γαλάζιο και να αφήνεται στο απαλό αεράκι που έπεφτε με ορμή πάνω στο πρόσωπό της και τη δρόσιζε από την κάψα της ημέρας. Βέβαια, όσο περνούσαν τα χρόνια τόσο λιγοστεύανε οι μέρες των διακοπών, λόγω οικονομικών δυσκολιών. Μα αισθανόταν βαθιά χαρά κι ευγνωμοσύνη που μπορούσε ακόμη να δραπετεύει, έστω και για λίγο, σε κάποιο κοντινό παραθαλάσσιο προορισμό μακριά από τη βουή της μεγαλούπολης και την αποπνιχτική από τα καυσαέρια ατμόσφαιρα. Η ψυχή της ήταν δοσμένη στις μαγικές εικόνες του θέρους, συγκεκριμένα σε κείνη τη μαγική ώρα του ηλιοβασιλέματος που ο ήλιος- με το ζηλευτό του πορφυρό χρώμα- ακουμπούσε επάνω στα βαθυγάλανα νερά και στη συνέχεια απομακρυνόταν από το οπτικό σου πεδίο. Όλες αυτές οι μέρες όμως ανήκαν πλέον στο παρελθόν μιας και είχε επιστρέψει, κατ' ανάγκη, στην ρουτίνα της καθημερινότητας· στο σιδέρωμα, το μαγείρεμα και όλες τις συναφείς ασχολίες. Αποκαμωμένη από το βάρος των δουλειών καθόταν τώρα στο μπαλκόνι για να ξεκουράσει το σώμα της, ακουμπώντας τα πόδια επάνω στο υπερυψωμένο τοιχάκι του μπαλκονιού. Εκεί τη βρήκαν οι αναμνήσεις που από ώρα περιδινίζονταν στο μυαλό της και δεν την άφηναν να ησυχάσει και, καθώς περιδιάβαινε νοερά σε τόπους μακρινούς και οικείες φιγούρες, η δροσερή αύρα του **αποκαλόκαιρου** τη διαπέρασε και σκόρπισε τις σκέψεις της.